

Publicerad 2007-05-20 21:06 av Rakel Lorner

Frölunda

Ebba

Ungefär samtidigt som ditt lock multnat sönder och
maskarna börjat, börjar jag skolan i stan.
Jag åker båt för att komma in.

Korridorerna är långa, men jag hittar till alla klassrum.
Idag är det biologi och genetik.
Man börjar där för att förstå
hur ärftligheten fungerar.

Från ingenstans sprider sig plötsligt cancern
uppför stolsbenen
där jag sitter. Det är bara i min stol den hugger,
verkar det som,
för de andra sitter helt stilla.
Det är första gången jag springer ut innan klockan
hunnit öppna dörren.

Det är alldeles för långt till toaletterna.
Någon hinner reagera efter mig.
Kommer springande och ropar mitt namn. Rakel.
Det är så överkligt att höra. Hur kan hon se att det är jag.
Jag borde knappt vara synlig vid det här laget. Jag låser.
Nu, nu får jag öppna munnen.

Försöker stilla hjärtat med luft.
Fast jag hade lärt mig att det är en sjuklig metod
gick det inte att hejda. Ebba knackar.
Jag andas stort men tyst. Hur kan hon vara så säker.
Det finns så många toaletter. Men hon vet.
Hon fortsätter och fortsätter.
Jag känner på armarna för att se om de hänger där.
Behöver mina fingrar om jag skall öppna.
Jag trodde knappt
att det kunde vara på det sättet
när jag inser att hon kommer att stå kvar.
Ett bra tag till.

Någon har talat med Fröken. Det får jag veta.
Jag samlar ihop mina pennor och går dit.
Jag måste få förklara.
Förklara att jag vet hur lite jag väger, att hon
inte gjort något fel.
Jag har absolut inte bett någon prata med henne.
Det skulle jag aldrig göra.
Då skulle det ju framstå som om någonting.
Jag är inget barn, skall jag säga så att hon verkligen förstår
att jag förstår det.

Det är skakigt att stå i dörren. Hon suddar tavlan
upp och ned.
Hennes glasögon är kattformade med lite för mycket färg
i ramen. Det är sådana glasögon som äldre kvinnor har
för att framstå som levande.
Jag förstår inte alls varför hon har dem. Hon var ju så ung
att hon knappt nådde upp bakom katedern.

Om jag inte hade behövt svälja så mycket
för att få igång tungan
så hade jag kanske hunnit säga det där
om allt jag faktiskt vet,
men jag hann inte.

Hur vansinnigt jag ville sjunka genom jorden
när hon berättade om sitt schema, sin skolplan
och att hänsyn inte skulle ha tagits även om hon skulle
vetat om från början. Att sakers natur
är naturliga. Att det inte hjälper att blunda.

Sannolikheten i att hon inte sett
hur uppspärade mina ögon var
redan innan hon började
kan jag inte säga något om.

Att Ebba inte slutade knacka.
Det är något av det vackraste jag vet.

Jag kan fortfarande höra ljudet.

Knack, knack, knack.

Jag känner rytmen på ryggen när jag tvivlar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Rakel Lorner med Poeter.se id #14455 innehar upphovsrätten